

19. prosince

Sd 13,2-7.24-25a

V těch dnech žil jeden muž ze Sorea, z kmene Danova, jmenoval se Manoach. Jeho žena byla neplodná a nerodila. Té ženě se zjevil Hospodinův anděl a řekl jí: „Hle, ty jsi neplodná a nerodiš; počneš však a porodíš syna. Ale chraň se pít víno nebo jiný opojný nápoj a jíst něco obřadně nečistého. Neboť hle - počneš a porodíš syna. Nůžky se nedotknou jeho hlavy, neboť ten chlapec bude už od mateřského života zasvěcen Bohu. On začne vysvobozovat Izraele z moci Filišťanů.“ Žena to šla říci svému muži: „Přišel ke mně Boží muž, vzhledem se podobal Božímu andělu, byl velmi úctyhodný. Neptala jsem se, odkud je, a ani on mi neřekl své jméno. Pravil mi: „Hle, počneš a porodíš syna, ale nesmíš pít víno ani jiný opojný nápoj a nejz nic obřadně nečistého, neboť ten chlapec bude už od mateřského života zasvěcen Bohu až do dne své smrti.“ Žena pak porodila syna a dala mu jméno Samson. Chlapec rostl a Hospodin mu žehnal a duch Hospodinův ho začal povzbuzovat.

Lk 1,5-25

Za dnů judského krále Heroda žil jeden kněz z Abiášovy kněžské třídy; jmenoval se Zachariáš. Jeho manželka pocházela z Áronova rodu a jmenovala se Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech příkázání a nařízení Páně. Neměli však děti, protože Alžběta byla neplodná a oba už byli pokročilého věku. Když jednou byla na radě jeho třída a on vykonával před Bohem kněžskou službu, padl na něj podle kněžského řádu los, aby vešel do chrámu Páně a obětoval kadidlo. Celé množství lidu se modlilo venku v hodinu té oběti. Tu se mu zjevil anděl Páně stojící po pravé straně kadidlového oltáře. Když ho Zachariáš uviděl, lekl se a padla na něj bázeň. Anděl mu však řekl: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá modlitba je vyslyšena; tvoje žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Bude veliký před Pánem, víno ani jiný opojný nápoj nebude pít, bude plný Ducha svatého už od mateřského lůna a mnoho izraelských synů obrátí k Pánu, jejich Bohu. Půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem, neposlušné k smýšlení spravedlivých a připravil Pánu ochotný lid.“ Zachariáš řekl andělovi: „Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a (také) moje žena je v pokročilém věku.“ Anděl mu odpověděl: „Já jsem Gabriel. Stojím před Bohem a byl jsem poslán, abych k tobě mluvil a sdělil ti tuto radostnou zvěst. Teď však zůstaneš bez řeči a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi nevěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas.“ Lid čekal na Zachariáše a divil se, že se v chrámě zdržuje tak dlouho. Když pak vyšel a nemohl k nim promluvit, poznali, že měl v chrámě vidění. Dával jim znamení a zůstal němý. Když se skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala, ale tajila se po pět měsíců. Říkala si: „To mi učinil Pán, když mě milostivě zbavil pohanění před lidmi.“

...protože jsi nevěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas.

Tvůj, Pane, jsem... (Píseň Philipa Paula Blisse)

Na tom, zda prožíváme obecně více radosti nebo smutku má svůj podíl mimo jiné i to, jak jsme vnitřně „nastavení“. A se slovem „nastavení“ je to jako s nastavením budíku. Jakmile se přiblíží hodina, na kterou je nastaven, zvoní. Vždy stejně. S námi je to podobné. Do života si neseme předem dané nastavení našich reakcí. A vidíme, že existují protichůdné podoby toho, jak reagujeme.

Jedna podoba „budíku“: vidí vše katastroficky. Takový člověk vnímá to negativní jako něco děsivě velkého a dlouhodobého. Druhá podoba „budíku“: to nepříjemné není nic, čeho je třeba se bát. A takový člověk ani neočekává, že by nepříjemná situace měla trvat dlouho.

Nejde o to, přiklonit se cele k jednomu či druhému extrému. Oba mají svůj význam v životě. Tam, kde jde o život nebezpečnou situaci, tam je lépe být pesimistou. Stejně tak i tam, kde se stane něco zlého a my bychom druhého chtěli jen tak „lacino“ chlácholit, že „do švestek bude lépe“. Ale tam, kde jdeme do relativně bezpečného „boje“, tam je lépe být optimistou – odvážit se a vstoupit do děje.

A co s tím má společného víra? Nejde zřejmě o to, snažit se za každou cenu na všem zlém vidět něco dobrého. To ne. Ukazuje se však, že výše uvedená „nastavení“ nejsou neměnná, že se dají změnit. Někdy je taková změna přímo nutná – např. když se člověk snadno propadá do depresí, když ho začíná opanovávat úzkost a smutek, když se bez důvodu děsí všeho, s čím se setká. Když klesá na mysli při každé zprávě – ať je jakákoliv. Víra nám v tomto případě dodává pevnější půdu pod nohama. Krásně to vyjadřuje např. prorok Nahum 1,7: „Hospodin je dobrý, je záštitou v den soužení, zná se k těm, kteří se k němu utíkají.“ V Bibli je velké množství sdělení, která nám dávají sílu k tomu, abychom se vzepřeli pesimistickému pohledu na svět. Uveďme si zde alespoň jeden příklad: „Neboj se,

vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě pod-
pírat pravici své spravedlnosti“ (Iz 41,10).

Jaro Křivohlavý – Není radost jako radost, KNA 2013

Jaké je moje „nastavení“? Jsem spíše nedůvěřivým pesimistou, nebo naopak laciným optimistou? Nebo se přes
svoje „nastavení“ učím být věřícím realistou?

*Co soudíte o situaci církve v Evropě, v Itálii a její budoucnosti? – Nejsem prorok. Jen Bůh zná budoucnost. Z lidského hlediska se dá soudit, že budoucnost bude těžká. Mé předtuchy jsou velmi temné, ale ničeho se
nebojím. Bůh vždy zachrání svou církev a Panna Maria, která viditelně chrání současný svět, dokáže probu-
dit zachránce.“ Don Bosco v rozhovoru pro Journal de Rome v roce 1884*